

בש"פ 4619/22 - מדינת ישראל נגד מיכאל טנסקי, דימטרי צ'רבינסקי, ולדיסלב קוזצ'וק

בית המשפט העליון

בש"פ 4619/22

לפני:

כבוד השופט א' שטיין

המבקשת:

מדינת ישראל

נ ג ד

המשיבים:

1. מיכאל טנסקי
2. דימטרי צ'רבינסקי (פורמלי)
3. ולדיסלב קוזצ'וק (פורמלי)

בקשה ראשונה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק
סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996

בשם המבקשת:

עו"ד מסעד מסעד

בשם המשיב 1:

עו"ד יורם שפטל

החלטה

1. לפני בקשה לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), להארכת מעצרו של המשיב 1 בתשעים ימים החל מיום 17.7.2022 או עד למתן פסק דין בת"פ (מחוזי ב"ש) 38864-10-21 (להלן: ההליך העיקרי), לפי המוקדם.

2. כתב האישום אשר הוגש נגד המשיבים מייחס למשיב 1 סחיטה בכוח, עבירה לפי סעיף 427 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) (2 עבירות); סחיטה באיומים, עבירה לפי סעיף 428 רישא וסיפא לחוק (3 עבירות); כליאת שווא, עבירה לפי סעיף 377 לחוק; חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק; הדחה בחקירה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 249א(1) לחוק; וכן חטיפה לשם סחיטה, עבירה לפי סעיף 372 לחוק.
3. המעשים מושא כתב האישום פורטו בהחלטתה של השופטת ע' ברון בבש"פ 859/22 טנסקי נ' מדינת ישראל (27.3.2022), ואיני רואה כל סיבה לחזור ולפרטם. אומר בקצרה כי האמור בכתב האישום מאומת בראיות לכאורה, דבר שאינו עוד במחלוקת, וכי המעשים המיוחסים למשיב 1 כוללים אלימות קשה כלפי חייבו שמטרתה לגבות מאותו חייב חוב בסך של 400,000 ש"ח.
4. עד כה, התקיימו בהליך העיקרי 4 ישיבות הוכחות - מעט מדי, לכל הדעות. יחד עם כך, בחודש ספטמבר ש"ז אמור בית המשפט המחוזי באר שבע, שמנהל את ההליך העיקרי, לקיים 4 ישיבות הוכחות נוספות; והבקשה שלפניי היא בקשתה הראשונה של המדינה אשר באה בגדרו של סעיף 62 לחוק המעצרים. בנסיבות אלה, ולנוכח המסוכנות הנשקפת מהמשיב 1 - הן כעניין של עובדה והן מכוח החזקה המשפטית שבסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים - סבורני, כי דין הבקשה להתקבל. נקודת האיזון בין צרכי ההליך הפלילי אשר מתנהל נגד המשיב 1 לבין זכותו לחירות, בעודו חוסה בצלה של חזקת החפות, טרם הוסטה לכיוון שחרורו מן המעצר או לכיוון העברתו למעצר באיזוק אלקטרוני מחוץ לכלא.
5. טענותיו של בא-כוח המשיב 1 אשר באות להשיג על חוקיותו ועל חוקיותו של המשך מעצרו של שולחו על רקע התנהלותו האיטית של ההליך העיקרי הועלו, נדונו ונדחו - כטענות משפטיות - בשורה של החלטות, ביניהן בש"פ 843/20 מדינת ישראל נ' ג'בארין (26.2.2020); בש"פ 3787/21 מדינת ישראל נ' אבו זאייד (8.6.2021); וכן בש"פ 5844/21 מדינת ישראל נ' אבו זאייד (12.9.2021). טענות אלו נסמכות על החלטותיו של בית משפט זה, במותב של דן יחיד, בהמ' 119/74 מדינת ישראל נ' משאט, פ"ד כח(1) 585 (1974) ובב"ש 113/72 סביון נ' מדינת ישראל, פ"ד כו(2) 298 (1972). בא-כוח המשיב 1 מבקש לקרוא לתוך החלטות אלה את שלילת סמכותו של המותב הנוכחי להאריך את מעצרו של שולחו בשל התנהלותו האיטית של ההליך העיקרי - זאת, בניגוד לעיקרון בדבר רציפות המשפט אשר נקבע בסעיף 125 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, באלו המילים: "... הוחל בגביית הראיות, ימשיך [בית המשפט] ברציפות יום יום עד גמירא, זולת אם ראה, מטעמים שיירשמו, כי אין כל אפשרות לנהוג כך". דא עקא, סעיף 62(א) לחוק המעצרים, אשר משקף את המצב המשפטי העכשווי, מושתת על ההנחה הבסיסית כי התארכות הדיון בהליך העיקרי היא בגדר שיקול שישקל לגופם של דברים בכל תיק ותיק ואינה שוללת את סמכותו של בית משפט זה להאריך את מעצרו של הנאשם (עוד ראו: סעיף 62(ב) לחוק המעצרים). הוזה אומר: לבית משפט זה נתונה הסמכות להאריך את מעצרו של המשיב 1 כמבוקש על ידי המדינה.
6. באשר לטענת אי-החוקיות שבפי המשיב 1 - היבטיה החוקתיים של זכות האדם לחירות המעוגנת בסעיף 5 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו כבר שוקללו בחוק המעצרים (בפרט, ראו: סעיף 1(ב) לחוק המעצרים; וכן רינת קיטאי סנג'רו המעצר: שלילת החירות טרם הכרעת הדין 26-27 (2011)). דין הטענה להידחות אפוא. אוסיף בקיצור נמרץ כי הזכות לחירות איננה מוחלטת וכי חובה עלינו לאזן כנגדה את צרכי ההליך הפלילי, בשים לב לחומר הראיות ולמסוכנות אשר נשקפת מהנאשם, כמותווה בחוק המעצרים ובהוראות דין אחרות.

7. אשר על כן, בקשת המדינה מתקבלת, ומעצרו של המשיב 1 מוארך בזאת כאמור בראש ההחלטה.

ניתנה היום, ט"ו בתמוז התשפ"ב (14.7.2022).

ש ו פ ט
